

Lumi*

แต่เด็กหญิงเจออีกหลายบนโลกนี้ที่กำลังดิ้นรนกับการมีชีวิต

죽지 않고 어른이 되는 법

ถ้าได้เกิดใหม่
ขอฉันเป็นผู้ใหญ่สักครั้ง

คังจีย็อง
เขียน

วัลลสินี ชวาลรติกุล
แปล

บทนำ

ทันทีที่ฉันตาย โลกทั้งใบก็หยุดหมุน ไม่ได้แค่หยุดเปรียบเปรยหรือกะจากการสังเกตมาโดยตลอด ณ เวลาที่ฉันหมดลมหายใจ โลกจะหยุดการเคลื่อนไหว จากนั้นก็มีเสียงปดสวิทช์ดังคลิก พร้อมกับดวงอาทิตย์ที่ดับลง และวัตถุต่างๆ ก็แปรสภาพจากสามมิติเป็นสองมิติ ไม่ว่าจะเส้นตรงหรือเส้นโค้งที่ม้วนงอเป็นวงกลม ถ้าไม่ตั้งใจมองก็ดูแปลกตาจนจำไม่ได้ว่าเคยเป็นอะไรมาก่อน หากมีใครสักคนอยู่ข้างๆ ฉันก็อยากจะถามอยู่หรือกันว่า เฮ้ย ชาตินี้ฉันก็จบไม่สวยอีกแล้วหรือ แต่ฉันดันอยู่เพียงลำพังเหมือนอย่างที่เคยเป็นมา จึงได้แต่มองราวกับเป็นแร่ก้อนจ้องมองสายไหมละลายหายไปใต้น้ำ มองรูปร่างต่างๆ หลงเหลือไว้เพียงรอยจางๆ เหมือนกับหมึกละลายน้ำ เหมือนกับเมฆหางเครื่องบินกระจายหายไปกับสายลมอย่างนิ่งเงียบ

ผ่านไปสักพักโลกก็กลายเป็นพื้นที่มืดมิดอันกว้างใหญ่ ณ ท้องทุ่งแห่งความมืดมิดที่มองไม่เห็นกระทั่งดวงดาว ดวงจันทร์ และดาวเทียม ฉันหลงเหลือเพียงจิตสำนึก ความรู้สึกเหงา ความโดดเดี่ยว ความกลัว ความเศร้าอะไรเทือกๆ นั้น ฉันรู้สึกแบบนั้น

จนถึงตอนตายในชาติที่หนึ่งและสอง ตั้งแต่นั้นมาก็แค่เคื่องๆ และไม่พอใจเท่านั้น เหมือนผู้เล่นในเกมที่แพ้ติดๆ กันหลายครั้ง ความโมโหปะทุขึ้นมาเมื่อนึกสงสัยว่าฉันตายมาถึงหกครั้ง แต่ไม่เคยได้เป็นผู้ใหญ่สักครั้งเลยได้ยังงั้น และต้องทำเรื่องพรรค์นี้ไปอีกกี่ครั้งกันนะถึงจะลงเอยเหมือนชาวบ้าน แต่พอตายไปแล้วก็ไม่มีร่างกาย จึงได้แต่คิดโดยที่ทำอะไรไม่ได้เลย เอาจริงๆ แล้วในการตายครั้งนี้ฉันไม่ได้คิดอะไรมากมายเท่าไรนัก แค่คิดว่าชาติหน้าจะลองใช้ชีวิตแบบวีแกน¹ดูทำนองนี้นะ

น่าจะพูดไปแล้ว แต่ฉันตายและเกิดซ้ำๆ นี่ก็เป็นครั้งที่เจ็ดแล้วละ ถ้ามีคนถามว่ามันคือการกลับชาติมาเกิดหรือเปล่า ฉันก็คงจะตอบว่าประมาณนั้นแหละ แต่ฉันไม่มีขั้นตอนชวนฝันที่เอาความทรงจำในชาติก่อนไปแช่น้ำยาฟอกขาว ล้างรอยเปื้อนจนหมดจดแล้วเอาไปผึ่งแดดให้แห้งสนิทก่อนจะเข้ามาสิงในร่างใหม่แบบนั้นหรอกนะ ไม่ว่าจะตายเมื่อไร ตายอย่างไร ฉันก็จะเกิดจากแม่คือคุณคิมอินฮยในวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 2005 เวลา 9 นาฬิกา 5 นาที น้ำหนักตัว 3.45 กิโลกรัม ส่วนสูง 51 เซนติเมตร เป็นทารกเพศหญิงที่มีกรู๊ปเลือดเอและมีปานมองโกเลียน²รูปนาฬิกาทราย

¹ vegan คือการงดบริโภคเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ทุกชนิด

² ปานเขียว เป็นปานแต่กำเนิดที่มีลักษณะเป็นปื้นสีน้ำเงิน เทา หรือเขียวอมฟ้า มักพบที่หลังส่วนล่างหรือก้นของทารก

ตรงกัน ชื่อเล่นก่อนเกิดคือแบมบี และชื่อที่ได้หลังลืมตาดูโลกเพียงสามวันคือซงแจอี

ในช่วงวัยทารกเป็นไปตามลำดับเวลาอย่างนี้ ฉันไม่อาจเปลี่ยนแปลงสิ่งไหนได้ตามที่ใจต้องการเลย สิ่งที่ทำได้มากที่สุดคือร้องไห้สุดแรงเกิดแล้วตั้งหน้าตั้งตาดูคนแม่ที่แทรกเข้ามาในปาก และตั้งตารอที่จะเริ่มพูดในเร็ววัน ถ้าฉันโตช้าเพราะเปลือยโผล่ไปเพียงสักนิดก็จะเจอกับเรื่องรับมียาก ฉันต้องเตือนพ่อแม่ผู้เฒ่าแล้วว่าช่วยหยุดทำพลาดเรื่องเดิมๆ สักที ทว่าสภาพร่างกายก็ไม่เอื้อเพราะยังพูดไม่คล่อง แต่ไม่ว่าจะกำซั้มมากเท่าไร พวกเขาก็หยุดยั้งความตายของลูกสาวเอาไว้ไม่ได้ถึงหกครั้ง จึงทำให้โลกของพวกเขาที่หมุนรอบตัวฉันดับสิ้นลงกะทันหันตามไปด้วย

การกลับมาเกิดใหม่ของฉันเหมือนจะไม่ส่งผลกระทบต่อคนอื่นๆ ที่กลับมาเกิดใหม่ แต่ถ้าลองคิดดูดีๆ ก็ไม่ได้เป็นแบบนั้นเสมอไป มีหลายคนบอกว่าบางครั้ง สถานที่ที่ไปครั้งแรก คนที่เพิ่งเคยเจอกัน และเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบตรงหน้ากลับให้ความรู้สึกเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน ในเมื่อสิ่งเหล่านั้นเกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาถึงหกครั้ง จึงไม่แปลกที่จะคงเหลือไว้เป็นภาพเงาเลือนราง คนที่อยู่ในจักรวาลเดียวกับฉันมักจะบอกว่ามันเป็นความฝันที่เราเคยฝันถึงสักคืนหนึ่งหรือไม่ก็เป็นฉากในละครที่เคยดูเมื่อนานมาแล้ว ที่จริงแล้วสาเหตุที่ผู้คนมักรู้สึกกังวลและกระวนกระวายใจก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ

ครั้งใหญ่ก็น่าจะเกิดจากการกลับมาเกิดใหม่ของฉันด้วย แต่ก็ยังเป็นเพียงความคิดของฉันแหละนะ

ถ้าฉันตายหลายๆ ครั้งและหวังอยากมาเกิดใหม่ซ้ำๆ ละก็ฉันคงไม่ต้องมาสาธยายเรื่องน่าสมเพชแบบนี้ จนปานนี้แล้วฉันไม่หวังให้ตัวเองอายุยืนทำนองนั้นหรอกนะ ฉันแค่อยากจะเป็นผู้ใหญ่สักครั้งหนึ่งก็เท่านั้นเอง ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว้าวถ้าอายุพ้นยี่สิบปีไปก็จะหยุดการรีเซตเสงซวยนี้ได้ มนุษย์วิธีเอาตัวรอดโดยสัญชาตญาณเหมือนเด็กที่ต่อให้ไม่เคยเรียนว่ายน้ำมาก่อนแต่กลั้นหายใจได้เองเวลาตกลงไปใต้น้ำนะ แม้ในตอนแรกจะยังไม่ค่อยแน่ใจ แต่ตอนนี้ฉันเกือบจะพ้นธงได้แล้วละ ถ้าฮอโมนการเจริญเติบโตของฉันหมดลงเมื่อไร จักรวาลการเกิดใหม่ที่เห็นแก่ตัวของฉันน่าจะเข้าใจว่านี่เป็นการเล่นสนุกที่ไม่น่าอภินิรมย์ และหยุดการเกิดใหม่เป็นว่าเล่นเหมือนคนเพิ่งเล่นโยโย่ได้เป็นครั้งแรกสักที อย่าดูถูกเด็กปากไม่สิ้นกลิ่นนันทนมตัวดึ่งที่เกิดมาเจ็ดชาติก็แล้วกัน

อินฮเยยืนขย่งเท้า มองผ่านประตูกระจกของศูนย์เด็กเล็กเข้าไปยังเด็กๆ ที่ยืนเรียงเป็นแถวเดียว แจ๊ฮึยืนอยู่หน้าสุด ปิดปากด้วยหลังมือและหาวออกมายาวๆ ผมที่ถักเป็นเปียแน่นทั้งสองข้างเมื่อเข้าใกล้กระเซอะกระเซิง ชายเสื้อเครื่องแบบสีเหลืองมีช่องเหลวสีแดงคล้ำซีมเป็นวง ไม่รู้ว่าทำอะไรหกใส่ ทันทีที่ครูพูดอะไรสักอย่างขึ้นมา

เด็กๆ ก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกัน ระหว่างพวกเด็กๆ ปรบมือแปะๆ และพูดตอบเสียงยาวว่า "ค่ะ/ครับ คุณครู" แจ๊ก็กลับใช้นิ้วก้อยแคะหู แล้วมอมมายังอินฮเยผู้เป็นแม่ หลังจากนั้นเมื่อประตูกระจกเปิดออก เหล่าเด็กน้อยสามสี่ห้องก็เดินเตาะแตะออกมาแล้วเข้าไปหาพวกแม่ๆ ที่เดินเตร่อยู่หน้าประตู แจ๊เองก็ส่งกระเป๋าสะพายอยู่ที่อินฮเย ก่อนจะเดินนำไป

"ซงแจ๊ เวลาคุณครูพูดต้องตั้งใจฟังสิ ทำไม่ถึงมัวแต่ทำอย่างอื่นอยู่คนเดียวล่ะ"

"ได้ยินหมดแหละน่า บอกให้แปรงฟันก่อนนอนเหมือนทุกทีนั่นแหละ"

"ถึงอย่างนั้นลูกก็ทำไม่ถูกนะ โหนบอกว่าเคยมีชีวิตอยู่ถึงอายุสิบเก้าแล้วไง แม่ไม่น่าเลี้ยงลูกให้เป็นเด็กไร้มารยาทแบบนี้นะ... ลูกไม่ไหวเรื่องอื่นใช่ไหม เรื่องอะไรล่ะ"

แจ๊หยุดฝีเท้าเพราะคำพูดของอินฮเย

"หนูไม่กินมะเขือเทศ ไม่ใช่สิ บอกไปแล้วไงว่ากินไม่ได้ ถ้ากินเข้าไปก็จะอ้วกออกมาตลอดเลย บอกไปตั้งสองครั้งแล้วนี่นา แม่ไม่เห็นตารางอาหารเธอ ถ้าเห็นก็ต้องซื้อข้าวกล่องไว้ให้หนูสิ ไม่ใช่ใจกันขนาดนั้นได้ไง ดูแลลูกประสาอะไรเนี่ย"

เมื่ออินฮเยได้ยินแจ๊พูดก็จ้องมองสนามกีฬาประชาชน ซึ่งกำลังก่อสร้างเต็มกำลังอยู่ถัดจากเขตอะพาร์ตเมนต์ไป เธอทอด

สายตามองทิวทัศน์ที่ไม่ได้แปลกใหม่ ไม่ได้แปลกตา แล้วเลือกสรร คำที่จะพูดออกมา

"แม่งี้ก็นึกว่าถ้าไม่ใช่มะเขือเทศจริงๆ ก็คงไม่เป็นอะไรนะลิแย้ละ มาแก้นิสัยการกินกันหน่อยดีกว่า รู้หรือเปล่าว่ามีอาหารหลายอย่างเลยนะที่ใส่มะเขือเทศ"

อินฮเยมองสีหน้าไร้รอยยิ้มของแจอีแล้วนึกเสียดาย น่าจะขอโทษไปตรงๆ แท้ๆ ดูท่าที่โกหกไปหน้าด้านๆ จะความแตกเข้าแล้ว

"แม่มิ่ผัดสักหน่อย ระบบการศึกษาต่างหากที่ผิด วันนี้หนูโดนปฏิบัติเหมือนเป็นชาวยิวแค่เพราะบอกว่าจะไม่กินสปาเกตตีมะเขือเทศ³นะ ครูเขาดิดสติเกอร์รูปมะเขือเทศที่ป้ายชื่อของหนูของจูอาร์ปพริกหวาน จีอุนรูปกล้วยัฒเตา ส่วนจุนซอกที่เป็นลูกชายตัวเองก็ไม่กินกิมจินะ แต่ไม่เห็นจะดิดสติเกอร์อะไรเลย พอดีกว่าพูดไปก็เจ็บคอ"

แจอีโอะ แดกๆ ท้ายประโยค

"คุณน้องสะไภ้ ถ้าจะเข้าไปในเมือง ให้ผมไปส่งไหมครับ"

ณ ลานจอดรถชั้นล่างที่ตึก 104 ชายร่างกำยำใบหน้าคุ่นดาเดินถอยหลังมาทักทายพวกเขา

³ Spaghetti Pomodoro คือพาสตาอิตาเลียนที่ปรุงด้วยซอสมะเขือเทศสด กระเทียม น้ำมันมะกอก และใบโหระพา มักมีรสชาติสดชื่นจากมะเขือเทศและมีกลิ่นหอมจากสมุนไพร

"ไม่เป็นไรค่ะ วันทยหัตถ์!"

อินฮเยจำไม่ได้ว่าชายคนนี้เป็นใคร แต่ก็รีบยกมือขึ้นแตะหน้าผาก เลียนแบบท้าววันทยหัตถ์ทันที

ในละแวกอะพาร์ตเมนต์นี้ ชายร่างกำยำหลายคนเรียกอินฮเยว่าพี่สะใภ้หรือไม่ก็น้องสะใภ้วันละหลายครั้ง พวกเขาทำเหมือนรู้จักเธอ ไม่ว่าจะเป็นลิฟต์ ร้านค้า ห้องสำนักงาน สนามเด็กเล่น ลานจอดรถใต้ดิน โซนแยกขยะ หรือกระทั่งโซนให้อาหารแมวจรจัด

โดยส่วนมากชายร่างกำยำเป็นเพื่อนร่วมงานของยูจิน ผู้เป็นสามีและคุณพ่อวัยหนุ่มสมมุติชุดทหารพร้อมแบกกระเป๋าสเปเชียลจู้ดนั่นเอง ยูจินคบหากับอินฮเยตั้งแต่สมัยเป็นสิบโทในกองฟ้าลั่น⁴ และเพิ่งได้เป็นจ่าสิบโทไปหมาดๆ เขาเองก็เรียกพวกเพื่อนบ้านผู้หญิงว่าพี่สะใภ้ไม่ก็น้องสะใภ้ และพวกเด็กๆ จะเรียกเขาว่าอา อินฮเยรู้สึกลำบากใจกับความเอาใจใส่ของเพื่อนบ้านหลายร้อยครอบครัว ซึ่งออกไปทำงานที่เดียวกันและเลิกงานกลับมายังบ้านพักข้าราชการ⁵ ที่เดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้นครูประจำศูนย์เด็กเล็กในบ้านพักข้าราชการ

⁴ 충성 ซุงซ็อง เป็นคำลงท้ายของทหารพร้อมกับการท้าววันทยหัตถ์ คล้ายการตอบรับว่าครับผม!

⁵ ชื่อหน่วยทหารพลร่ม

⁶ ที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ของเกาหลีใต้เป็นตึก บ้านพักข้าราชการก็เช่นกัน แต่คนเกาหลีนิยมเรียกห้องพักหรือห้องชุดที่ใช้อาศัยว่าบ้าน ไม่เหมือนไทยที่นิยมเรียกว่าห้องหรือหอ

ก็เป็นภรรยาของพันโทที่อยู่บ้านตรงข้าม ทำให้เธอรู้สึกลึงเล เวลาอยากท้วงติงเรื่องไม่พอใจ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ตั้งใจว่าจะต้องไปคุยเรื่องมะเขือเทศให้ได้

"ซงแจอี ถ้าเหนื่อย แม่ให้ขี่หลังเอาไหม"

แจอีไปศูนย์เด็กเล็กและเป็นหวัดตลอดทั้งปี

"ถึงแล้ว จะมาขี่หลังอะไรกันล่ะ อีกอย่างนะ หยุดตะเบ๊ะได้แล้ว แม่ก็เป็นทหารกับเขาด้วยหรือใจ คนที่ใช้ชีวิตเพื่อประเทศและคนในชาติในครอบครัวเรานะมีแค่พ่อคนเดียวก็พอแล้วนี่ น่าจะรักชาติพอแล้วมั้ง"

แม้ว่าแจอีจะลดเสียงพูดลงแล้ว แต่คุณตาปรก. ที่เดินตามหลังสองแม่ลูกมาเงียบๆ กลับตระหนกตกใจ เขาทำซวดเก็บความรื้อน ร่วงหลุดมือ มองสองแม่ลูกพลงอำปากคาง เขาเพิ่งเห็นเด็กอายุเพียงสามสิบเดือนพูดจาเหมือนผู้ใหญ่เต็มสองตา ทั้งฟิลิกฟิลันและน่าขบถ ไม่แปลกที่จะตกใจแบบนั้น สองแม่ลูกสะดุ้งโหยงเมื่อรู้ว่า มีปรก. อยู่ด้วย จากนั้นทั้งสองก็สบตากัน และรับมือด้วยวิธีที่เดียวกันไว้ก่อนแล้ว

"ตายจริง นึกว่าไม่มีใครเลยเปิดลำโพงคุยโทรศัพท์นะ เดียวขึ้นไปบนบ้านแล้วจะโทรไปไหนนะ"

อินฮยเหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วสร้างทำเป็นกดปุ่ม จากนั้นจึงส่งรอยยิ้มเคอะเขินให้ปรก. และทำท่าตะเบ๊ะ

"หนูก็จะฮัลโหลคุณป้าด้วย หนูจะฮัลโหลด้วย!"

แจ็กกระชับเท้าพร้อมกับจับมือของอินฮเยข้างที่ถือโทรศัพท์อยู่ ทั้งสองมองปราดไปยังใบหน้าของรปภ. ที่ค่อยๆ สงบลงอย่างระมัดระวัง

"บัดนี้ ใจดวงโป่งไปอยู่ตาตุ่มนะ ตาคิดว่าเด็กอะไรพูดเก่งกว่าผู้ใหญ่อีก นึกว่าตาสมองเลอะเลือนซะแล้ว เล่นเอาชะเกือบบเป็นลมล้มพับไปเลย หนูเอ๊ย อากาศหนาวแบบนี้รีบเข้าบ้านเร็ว คุณนาย รีบเข้าบ้านนะครับ!"

แล้วรปภ. ก็หยิบขวดเก็บความร้อนที่กลิ้งไปมาบนพื้นชั้นมาก่อนจะกล่าวทักทายอินฮเย พอเห็นเขาเดินเอื่อยๆ ไปทางห้องเฝ้ารปภ. สองแม่ลูกจึงโล่งใจ

"ในชาติที่หกมีเรื่องนี้ไหม เหมือนกันทุกอย่างเลยเธอ"

อินฮเยแบกแจ็กที่ปิดมือปฏิเสธขึ้นบนหลัง

"ไม่มีเหตุการณ์ไหนเหมือนกันหมดทุกอย่างหรอก รายละเอียดต่างกันไปทุกครั้งเลยละ ชาติที่หกเป็นคนขับรถของศูนย์เด็กเล็ก ไม่ใช่คุณตารปภ. ส่วนชาติที่สี่มั้งนะ ตอนนั้นหนูผ่าตัดต่อมทอนซิลอักเสบแล้วแผลพุพองเพื่อเจอใส่พยาบาลแผนกเด็กด้วย รู้จักใช้ไหม พี่พยาบาลที่พอกผมสี่เหลืองๆ นะ หลังจากนั้นนะ พี่พยาบาลคนนั้นกับผู้อำนวยการก็กูกัก..."

"หยุดสปอยล์เลยนะ แล้วเรื่องแบบนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่เด็ก

ควรพูดด้วย"

อินฮเยเดินเข้าไปใกล้จอสัมผัสตรงประตูหน้าบ้านแล้วกดรหัสผ่าน พ่อแม่ของเด็กที่เคยใช้ชีวิตในอนาคตมาก่อนมีเรื่องให้ต้องระวังหลายสิ่ง หากถามอะไรลูกไปเพื่อคลายความอยากรู้อยากเห็นเล็กๆ น้อยๆ ก็จะได้สัมผัสถึงความลึ้นหวั่นบนโลกแทน ผู้คนรอบตัวพวกเขาส่วนใหญ่ไร้ศีลธรรม สนุกกับการนินทาว່าร้ายแต่ก็รู้สึกผิดทีหลัง อีกทั้งยังชอบของฟรีมาก สองสามีภรรยาค่อยๆ เข้าใจด้วยตัวเองว่าคบค้าสมาคมกันโดยที่ไม่รู้เรื่องแบบนี้มาก่อนยังจะดีเสียกว่า

พวกเขาทราบเรื่องที่แจ่อีกกลับมาเกิดใหม่เมื่อห้าเดือนก่อนเด็กที่เกิดมา 26 เดือน 2 สัปดาห์สาธยายอดีตชาติได้คล่องปากถ้าไม่นับว่าฟังผิดได้ลึ้นยังลึ้นอยู่ทำให้พูดเสียง ซ.ซ้าง ไม่ชัดแล้วละก็เด็กคนนี้มีน้ำเสียงและสำเนียงการพูดเหมือนอินฮเยผู้เป็นแม่มากเกินไป

"พี จันเหมือนจะอ้วกเลย"

อินฮเยน้ำตาไหลพราก เธอตกใจสุดขีดและงงวย รู้สึกคลึ้นได้ขึ้นมา จนสุดท้ายเธอก็อาเจียนออกมาบนเสื้อปูนั้่งเล่น รู้สึกปวดตื้อๆ บริเวณต๋อมน้ำลาย ความสามารถในการได้ยินและประสาทสัมผัสก็เริ่มเฉื่อยชา อินฮเยหายใจถี่เร็วและเหงื่อไหลซ่ก ยูจินเองก็ตกใจไม่แพ้กัน เขาไม่รับรู้ความจริงไปแล้ว คิดว่าเหตุการณ์ที่ลูกสาวพูดพร่ำไม่หยุดเหมือนนกแก้วคือความฝัน จึงแค่นหัวเราะออกมา

"อินฮเย ไม่เป็นไรนะ นี่คือความฝันนะ เรานอนต่อกันอีกหน่อยดีกว่า"

ยูจินยกมือสั่นเทาลูบหน้าผากอินฮเยที่นอนอยู่บนเสื้อบู๊นึ่งเล่น แล้วทิ้งตัวลงนอนข้างๆ

"เอ่อ คุณพ่อคุณแม่ นี่ไม่ใช่ความฝัน และหนูก็ได้โดนผีเข้าด้วย อย่าเพิ่งเสียสตินะคะ หนูก็ใจไม่ดีเหมือนกันที่ต้องมาพูดเรื่องแบบนี้ แต่มันต้องพูดประมาณช่วงนี้แหละ จะให้ทำยังไงดีล่ะ พรุ่งนี้เราจะไปเที่ยวที่เมืองคังนิงนี่นา ส่วนอาทิตย์หน้าพ่อไปเข้าฝึกต่อนั่นแหละที่หนูจะเจอนาที่ฉุกเฉินเป็นครั้งแรก จะเชื่อหรือจะปล่อยให้หนูตายไปเฉยๆ ดีล่ะ"

แจอีทอดสายตาสังเวาใจมองพ่อแม่ตัวสั้นระริก น้ำตาไหลเป็นสาย นี่เป็นช่วงเวลาที่แจอีรู้สึกจนปัญญามากที่สุดทุกครั้ง ในยามวิกฤตพ่อแม่จะเลือกโทษตัวเองมากกว่าจะเอ่ยนามพระเจ้า เพราะพวกเขาไม่นับถือศาสนา โทษเบียร์สองอีกที่ดื่มเข้าไปตอนตั้งท้อง โทษตัวเองที่ปฏิเสธไม่บริจาคเงินในห้องศรัทธาการกุศลเพื่อเด็กยากไร้ โทษที่ถูกเรื่องขึ้นเพื่อหาข้ออ้างไม่ไปงานศพน้องสาวของปู่ โทษว่าเพื่อนสนิทมีเรื่องให้ตะขิดตะขวงใจซ้ำๆ และเอาตนไปด่าลับหลัง พวกเขาารู้สึกจุกในลำคอ คิดว่าผลกระทบทั้งหมดนั้นย้อนกลับมายังลูกสาวตัวน้อยของตน

"คิดบวกกันไว้ดีกว่า ถึงยังไงจะอ้วกหรือกรี๊ดออกมาที่บ้าน

ก็ยังดีกว่าไปทำที่รีสอร์ทเป็นไหนๆ นี่นา เอ้า หายใจเข้าลึกๆ"

แจ๊อ์ดิงกางเกงลงจอนส์สีชมพูขึ้นมาถึงอก แล้วนั่งลงบนโซฟาสำหรับเด็กและถอนใจออกมา เธอเห็นสถานการณ์ตรงหน้ามาหลายครั้งแล้ว เรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อไปก็คงเดาไม่ยาก แจ๊อ์ใช้วิชาสั้นๆ เข้าหากัน หลังจากนั้นก็ติดปลายนิ้วเท้าในอากาศสามครั้ง เรดิแอ็กชัน!

"พี ลุกขึ้นมาเร็ว ไปคุยกันข้างนอกหน่อย"

อี้นยเห็นไปหาญจินพร้อมพูดเสียงเบาๆ ถ้าไม่ใช่ความฝันหรือกฎแห่งกรรมก็ต้องเป็นปัญหาที่ร้ายแรงกว่านั้นมาก อย่างปัญหาด้านโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งหมายความว่าอย่างน้อยๆ หนึ่งในสามของสมาชิกในครอบครัวเสียสติไปแล้วนั่นเอง

"อืม ไม่ใช่อย่างที่แม่กำลังคิดหรอกนะ ต่อให้ไปทำเอ็มอาร์ไอหรือทำซีทีสแกนก็ไม่มีอะไรผิดปกติ พาหนูไปแผนกจิตเวชเด็กไปศูนย์ช่วยเหลือเด็กบกพร่องทางพัฒนาการก็มีแต่เสียเวลาเสียเงินเปล่าๆ คุณหมอโออินย็อง⁷ก็ช่วยไม่ได้นะคะ หนูรู้ว่าถึงพูดแบบนี้ไป พ่อกับแม่ก็จะพาหนูไปโรงพยาบาลอยู่ดี แต่พวกเราไม่ได้มีเวลาเหลือเฟือกันขนาดนั้นนี่เนอะ หนูพูดไปหมดเปลือกแล้ว ขอนอนสักแป๊บแล้วค่อยคุยกันนะ"

⁷ จิตแพทย์เด็กชาวเกาหลีใต้ผู้มีชื่อเสียง มักปรากฏตัวตามรายการโทรทัศน์บ่อยๆ

แจ๊ใช้พลังที่เหลือทั้งหมดพูดเตือนพ่อแม่ไว้ก่อน และกะพริบตาไล่ความมัวงมที่ตาโถมเข้ามา เธอใช้พลังงานในแต่ละครั้งได้น้อยพอกๆ กับขนาดตัวเล็กๆ เธอน่าจะต้องนอนสักงีบ แล้วตื่นมากินข้าวคลุกน้ำซุสสำหรับวัยสักคำจึงจะมีแรงพูดต่ออีกครั้ง เพราะเรื่องราวต่อจากนี้จะยาวมากเลยทีเดียว ศีรษะใหญ่โตเมื่อเทียบกับขนาดตัวของเธอ เอาแต่เอนไปข้างหลังอยู่เรื่อย

"หนูนอนนอนสักงีบแล้วจะตื่นมาอธิบายแบบค่อยเป็นค่อยไปนะ ตั้งแต่ชีวิตชาติที่หนึ่งของหนูเลย"

แจ๊พูดไม่จบและผล็อยหลับไปในที่สุด

จะเข้าใจได้ไหมนะ

ความทรงจำชีวิตในชาติแรกของแจ๊ซช่างแสนเลือนรางสมกับที่ผ่านมานานแล้ว เธอเติบโตมาเหมือนกับเด็กธรรมดาทั่วไป คงจะเริ่มเดินช่วงวันเกิดอายุหนึ่งขวบ และเริ่มเรียนรู้การส่งเสียง อ้อแอ้ เรียกพ่อ แม่ คุณปู่ คุณย่า แต่เธอก็มีภาพบางเหตุการณ์ได้รางๆ อยู่เหมือนกัน อย่างเช่นตอนลิ้มรสโคลาเป็นครั้งแรก ตอนที่หน้าผากโซคมุมกำแพงแล้วเหม่อไปประมาณห้าวินาที ก่อนจะนั่งลงแล้วร้องไห้จ้าออกมา เสียงแม่กับพ่อทะเลาะกันที่ได้ยินตอนกึ่งหลับกึ่งตื่น และเสียงของอินฮยอกที่เคยบอกว่า "แม่มีชีวิตอยู่เพราะลูกนะ"

ความทรงจำที่ชัดเจนมีเพียงแค่หนึ่งวันเท่านั้น คือวันที่เธอตาย วันนั้นพ่อออกไปฝึกซ้อมตั้งแต่ก่อนฟ้าสาง พอเล้าทหารชั้นประทวน

ที่ประจำการในกองพลเดียวกันออกไปรบกันเป็นโชนงในเวลากลางคืน
เสียงผู้ชายในบ้านพักข้าราชการก็หายไป ศูนย์เด็กเล็กยังอยู่ในช่วง
ปิดภาคเรียน แจ๋อิ่งนั่งลงบนเตียงในห้องนอน เฝ้ามองใบหน้าของ
ผู้เป็นแม่วัยยี่สิบหกปีที่ดูเด็ก จริงๆ แล้วก็ยังเด็กอยู่ เธอแต่งหน้า
บางๆ และสลายตากับแจ๋อิ่งผ่านกระจกเป็นครั้งคราว

"ป่าที่อยู่ซั่มซิลชวนเราไปเที่ยวที่บ้านละ ไปกินมื่อเที่ยงแล้วก็
ไปลอดเตเวิลด์¹ด้วยกันดีกว่า ลูกจะได้ไปสวนสนุกเป็นครั้งแรก
ในชีวิตเลย ตอนนี้ลูกสูงเกินเก้าสิบเซ็นต์แล้ว เล่นดรีมโบต²
กับรถบัมปีได้ด้วยนะ เด็กน้อยของแม่ รู้สึกยังไงคะ"

แจ๋อิ่งไม่รู้หรอกว่าที่แม่พูดมาคืออะไร แต่เห็นแม่ดูร่าเริง เธอ
ก็รู้สึกดี

"ซงแจ๋อี่อาร์มณดี!"

"ถ้าแจ๋อี่อาร์มณดี แม่ก็ยิ่งอาร์มณดีขึ้นไปอีก!"

อี้นยเยถอดชุดลองจอนส์ของแจ๋อี่ออก แล้วสวมเสื้อถัก
ขนอ้งโกราสีม่วงอ่อนกับกางเกงลูกฟูกให้ เอานมยูเอชที ซีสแผ่น
กับกล้วย เสื้อผ้าอีกหลายตัว และครีมหอยทากสำหรับทาผิวหน้า

¹ Lotte World สวนสนุกแห่งหนึ่งในโซล มีทั้งสวนสนุกในร่มและสวนสนุกกลางแจ้ง

² Dream Boat เครื่องเล่นล้อแ่งสำหรับเด็ก

สามกระปุกที่ซื้อจากร้านค้าสวัสดิการ³ใส่ลงในถุงผ้าใบใหญ่
พอจะใส่ของใช้สำหรับเด็กหนึ่งคน ครีมหอยทากเป็นของที่พี่สาว
ของเธอฝากซื้อ หลังจากอินฮย็อนตรวจดูว่าลิ้นแก๊สเป็นอย่างดีท้าย
รวมถึงหลอดไฟในทุกๆ ห้องอย่างละเอียดเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอก็จับมือ
แจอีเอาไว้

"หนูน้อยซงแจอี พร้อมออกปฏิบัติการหรือยังคะ"

"พร้อม ค่ะ คุณ ครร!"

อินสเยี่ยมอดพันหน้าสี่ขาวรากับนางแบบโฆษณายาสีฟัน
เธอหยิบรองเท้าบูตยี่ห้ออักษสองคู่ออกมาจากตู้เก็บรองเท้าตรง
หน้าประตูบ้าน ค่าหนึ่งซองแจ๊ อีกคู่หนึ่งเป็นคู่ใหม่ที่เธอจะได้

ทั้งสองหย่อนกันนั่งเรียงกันที่ธรณีประตู สวมรองเท้าบูตเตรียมพร้อมออกเดินทาง ในตอนนั้นเองที่ทั้งคู่ได้ยินเสียงกดรหัสประตบ้าน

"นี่ กล้องอะไรเยอะแยะเต็มหน้าบ้านไปหมด หนักเอาเรื่อง
เลยนะ"

ย่าแท้ๆ ของเจอนั่นเอง แม่ของยูจินทำผมดัดลอนประจำ และมีผมทรงยกขึ้นมาประมาณหนึ่งซัณนิ้ว สวมเสื้อกันหนาวบุวม สีเหลือง เธอมาหาที่บ้านแบบไม่บอกไม่กล่าวอีกแล้ว หญิงชรา

³ร้านขายสินค้าจำพวกของว่าง ของใช้ในชีวิตประจำวัน อุปกรณ์สำหรับทหารและสินค้าคงคลังส่วนเกิน สำหรับทหาร ทหารกองหนุน และผู้เข้าเยี่ยม

ใช้เท้าดันลังกระดาษสามลังที่คนส่งของวางไว้แล้วเดินเข้ามาในบ้าน
ซึ่งในลังมีผ้าอ้อมกับนมผงของแจ๊ออยู่

"คุณแม่ ทำไมมาไม่บอกไม่กล่าวกันเลยล่ะคะ"

น้ำเสียงของอินฮเยแฝงด้วยความหมดอาลัยตายอยาก
ผู้เป็นย่าซึ่งอาศัยอยู่ห่างจากบ้านไปหนึ่งชั่วโมงมักจะแวะมาหาแบบ
ไม่มีปี่มีขลุ่ย ทุกครั้งก็จะขนเนื้อสัตว์กับผักปรุงรสที่คั่วเจอบนช่อง
แช่แข็งมาแบ่งให้ราวกับว่าจะซื้อใจ รวมไปถึงผลไม้ที่เหี่ยวเฉาอยู่
ในช่องแช่แข็งก็เอามาแบ่งให้ลูกชายและลูกสะใภ้ด้วย ย่าชิมอาหาร
เด็กอ่อนที่อินฮเยทำไว้โดยไม่ได้ขออนุญาต แล้วก็ตำหนิเธอว่า
"ถึงหลานจะยังเด็กก็เถอะ แต่ทำไมถึงทำอาหารจืดชืดให้กินแบบนี้"
สาเหตุหลักๆ ที่อินฮเยกับสามีทะเลาะกันก็เพราะย่าแจ๊อชอบแวะ
มาหาบ่อยๆ และก้าวก่ายเรื่องในบ้านนี่แหละ

"มาบ้านลูกชายลูกสะใภ้จะต้องแจ้งให้ทราบด้วยหรือไง
ช่างนอกหนวามาก ถ้าไม่มีเรื่องคอขาดบาดตายก็ไม่ต้องออกไปหรอก
มาบ้านก็อยู่ในบ้านอุ่นๆ กับฉันดีกว่า ผู้หญิงมีอะไรต้องทำในช่วง
สิ้นปีนอกจากนั้นก็ด้วยเหรือ ฉันเตรียมกิมจิกับเต้าหู้มาแล้ว
ไปต้มวุ้นเส้นเถอะ"

ข้าวของที่ย่าหิ้วมาบนบ่านั้นเยอะพอๆ กับถุงผ้าที่อินฮเย
เตรียมไว้เช่นกัน หญิงชราขาโก่งจากโรคข้อเข่าเสื่อมเดินโซเซเข้าไป
ในห้องครัว อินฮเยยังคงยืนก้มหน้าอยู่ที่หน้าประตูบ้าน พร้อมกับ

จับมือของแจอีเอาไว้

"พอดีพวกเรา...กำลังจะไปบ้านพี่สาวของหนูที่โซลนะค่ะ"

อินฮเยพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่น

"ป้าของแจอีที่เคยบอกว่าทำร้านเสริมสวยอยู่ที่โซลนะเหรอ นี่ อาทิตย์หน้าๆ ก็วันปีใหม่เกาหลีแล้ว จะขับรถพาลูกฝ่าหิมะไปทำไมล่ะ ถ้าพรุ่งนี้ฉันได้เจอลูกชายจะน่าดีใจกว่าเยอะเลย เวลา มีแขกไปหาคนที่เขาทำงานทำการ เขาจะไม่ได้งานเอานะ มาจัดของเถอะ ฉันเอาขนมขงพย็อน⁴ กับขนมซ็อลกี⁵ ที่แจอีบอกว่าอร่อย เมื่อตอนวันไหว้พระจันทร์มาด้วย เดี่ยวจะนั่งให้กิน"

อินฮเยถอดรองเท้าบูตออกด้วยความขมขื่นโดยไม่ได้โต้ตอบอะไรกลับไป ก่อนจะถอดรองเท้าบูตของแจอีออกด้วยเช่นกัน

"แม่ เราชวนคุงย่าไปยอดเดเวิดด้วยกันมะ แจอีลองชวนดีมะ"

ในตอนนั้นแจอีคิดว่าอินฮเยโกรธเพราะไม่ได้ไปลอดเตเวิลด์ ถ้านั้นเป็นสาเหตุแล้วละก็ แค่ว่าขึ้นเบาะหลังรถมาติช⁶ของอินฮเยไปด้วยกันก็แก้ปัญหาได้แล้ว

"ห้ามพูดอะไรแบบนั้นเด็ดขาด แค่คิดก็ชนลูกชนพองแล้ว"

⁴ ขนมประจำเทศกาลไหว้พระจันทร์ ทำมาจากแป้งต็อกนึ่งใส่ไส้ถั่วแดง งา เป็นต้น
ป็นเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งดวง

⁵ ขนมต็อกนึ่ง มีสีขาว

⁶ รถยนต์ GM Matiz

อินฮเยเอาริมฝีปากแตะบนกระหม่อมของแจอีแล้วพูดเสียงเบาๆ

"มานี่เร็ว เจ้าลิงน้อยของย่า"

ย่าแกะถุงข้าวของออก กำลังยื่นฟิงโตะกินข้าวในครัวและอ้าแขนเรียกแจอี ถ้าอินฮเยรู้ข้างข้างใจ แต่แจอีชอบคุณย่า ตัวของย่ามีกลิ่นน้ำมันงาหอมมันออกมาเสมอ และถ้าล้วงกระเป๋าเสื้อดูก็จะเจอลูกอมรสอุน่เขียวอยู่ในนั้น ไม่ว่าจะแปร่งฟันหรือล้างหน้า ถ้าบอกว่าไม่อยากทำ ยาก็ไม่บังคับให้ทำ แถมยังให้ชิมกาแฟสำเร็จรูปหนึ่งอีกเวลาอินฮเยไม่เห็นอีกด้วย คนที่บอกรหัสประตูบ้านของลูกชายกับลูกสะใภ้ก็คือแจอีเอง ความสัมพันธ์ของทั้งสองถักร้อยเข้าด้วยกันอย่างพิถีพิถันด้วยความลับทั้งเล็กและใหญ่

"นี่ พ่อผัวเธอเขาไปบ้านคุณป้าที่เกาะคังฮวา⁷ เห็นบอกว่าจะไปเที่ยวสักสามวัน ฉันอยู่บ้านเปิดหมอน้ำทำความร้อนคนเดียวก็เสียดาย... พวกเธอไม่มีลูกชายคงเหงาแย่ เพราะงั้นก็อยู่ด้วยกันเถอะ"

"ทำไมถึงพูดแบบนี้ล่ะคะ"

อินฮเยสายศีรษะไปมาด้วยสีหน้าหวาดกลัวเล็กน้อยแล้วเดินเข้าห้องนอนไป หญิงสาวถอดเสื้อโค้ตหน้าตู้เสื้อผ้าและกองทิ้งไว้

⁷ เกาะบริเวณปากแม่น้ำฮัน

อย่างนั้น จากนั้นก็มองยากับแจอีกอดกันหนึ่งครั้ง มองรูปถ่ายงานแต่งที่แขวนอยู่ใกล้ ๆ เติงนอนหนึ่งครั้งด้วยสายตาเฉื่อยชา ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไป

"ทำไมแม่แกเป็นอย่างนั้นล่ะ ย่าพูดอะไรผิดเธอ แจจี้ พอย่าพูดถึงปู่ที่ไร แม่แกก็เป็นแบบนี้ทุกที"

ย่าจ้องมองประตูห้องน้ำที่อินฮยเดินเข้าไปอยู่พักใหญ่ด้วยสีหน้าตกตะลึง สายตาของย่าเหมือนกำลังเกลียดชังอีกาที่บินโฉบเอาทองชนศีรษะโดยไม่ทันตั้งตัวขณะเดินในสวนผลไม้อย่างโรยารัณนั้น

"แม่บอกว่าไม่ให้บอกคุ้ยย่า แม่บอกว่ามันน่าขนลุก"

ถ้าเธอรู้ว่าอะไรควรพูด อะไรไม่ควรพูดก็คงจะดี ตอนนั้นแจจี้ไม่มีชีวิตในชาติก่อนหน้านี้เป็นตัวอย่างให้อ้างอิง

"แม่บอกว่าย่าน่าขนลุกเธอ แฮ็ พระเจ้า"

ย่าหลับตาลงและสวดภาวนาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ทำปากจู้ราวกับจะผิวกปากแล้วพ่นลมหายใจยาว ๆ ออกมา โดยไม่ลืมกะลัมภาระต่อ

"พระเยซูทรงกำชับไว้ว่าให้ยกโทษแม้กระทั่งคนที่เจ็ดสิบเจ็ดไม่ใช่ยกโทษเพียงแค่เจ็ดครั้ง บางทีมันอาจจะเกินเจ็ดสิบเจ็ดครั้งไปแล้วก็ได้นะ แต่ครั้งนี้ยากี่ว่าจะยกโทษให้ด้วยเหมือนกัน"

ย่าฮัมเพลงสรรเสริญพระเจ้าพร้อมกับหยิบข้าวของที่แบกมาออกมา กล้องสเตนเลสใส่เครื่องเคียงที่บรรจุไส้เทียน ขวดน้ำมัน

ผ้าสีเหลือง หัวใช้ทำดองหนึ่งท่อนที่หมักซื้อมาน้ำส้มสายชูมาแล้ว และปลาพอลแล็กแซ่แข็งที่ตัดของแล้วหนึ่งถุง ถึงกระนั้นในถุง สัมภาระก็ยังมีของอยู่ด้านในอีก เป็นเสื้อผ้าหลายตัวที่มีรอยด่าง และมีกลิ่นเหม็นตลบอบอวล

"นี่อะไรเนี่ย"

ย่าใช้มือข้างหนึ่งปิดปาก และใช้มืออีกข้างหยิบเสื้อผ้าในถุง ออกมา บนกางเกงในสีขาวมีก้อนอืเท่าเมล็ดพุทราแห้งติดอยู่ หญิงชรารีบยัดกางเกงในใส่กลับเข้าไปในถุงแล้วรูดซิปปิด จากนั้น ก็ถอนใจที่กลิ่นเอาไว้ออกมายาวๆ แล้วไปล้างมือที่อ่างล้างจาน อยู่พักใหญ่

"ไม่ต้องคิดมากไปละ ไม่ได้เป็นแบบนี้ครั้งแรกหรอก ยังไง ก็ตาม ไม่ต้องเอาไปบอกแม่กับพ่อแก่ละ เรื่องปู่ เดี่ยวย่าจัดการเอง สองคนนั้นเขาต้องใช้ชีวิตของตัวเองนี่นะ"

ฟังดูเหมือนพูดกับหลานสาว ขณะเดียวกันก็ฟังดูเหมือน กำลังตกลงกับตัวเองด้วยเช่นกัน ย่าถอนใจออกมายาวๆ อย่างแผ่วเบา อุ้มแจอี้ขึ้นไปนั่งบนโต๊ะกินข้าว จากนั้นก็ลูบไล้ใบหน้า ของหลานสาวอย่างเบามือ ในดวงตาของผู้เป็นย่ามีน้ำตาเอ่อคลอ ย่าแบกถุงสัมภาระไว้บนบ่าอีกครั้ง ไม่รู้ว่าทำไมแจอี้ถึงรู้สึกว่าย่า ไปตอนนี ย่าจะไม่มีวันกลับมาอีกเลย

"คุณย่าเป็นอะไรหรือเปล่า โกรธที่เราไม่พาไปยอดเตเวียหรือ

ไปด้วยกันเถอะนะ"

แจ้อกางแขนสองข้างออก เตรียมจะโอบกอดผู้เป็นย่า ย่าที่ยื่นมือไปหาหลานสาวหยุดชะงักด้วยความตกใจ เพราะได้ยินน้ำเสียงเกรี้ยวกราดของอินฮย็องดังมาจากห้องน้ำในห้องนอนนั่นเอง

"ก็ใช่ ที่แรกก็ทำดีด้วยอยู่หรอก ทั้งให้ความเป็นส่วนตัว ให้เงินเล็กๆ น้อยๆ เอาไว้ใช้ ไม่ใช่คุณ ไม่ขี้นด้วย ฉันเองก็ยอมรับนะ แต่ปัญหาคือตอนนี้มันไม่เหมือนแต่ก่อนแล้วไง เวลามาหาที่ไร มีขยะอาหารให้ทั้งตั้งสองลิตรเลยนะ คราวที่แล้วฉันเห็นว่าเธอส่วนตัวเองยัดใส่ปากแจ้อด้วยซ้ำ ฉันทนไม่ไหว อยากจะอ้วกจริงๆ! ตอนนั้นเคยกระแนะกระแหนที่มีลูกสาว พอมาตอนนี้กลับป้อนนมอย่างกับเป็นลูกตัวเอง น่าขยะแขยงสิ้นดี แต่ก็ยังไม่วายเป็นบอกว่าลูกสาวนะไร้ประโยชน์ มาเข้าซื้อให้มีลูกชายอีกคนอยู่ได้"

อินฮย็องร้องไห้ ร้อง ฮือๆ เหมือนกับเด็ก ร้องเสียงดังด้วยความทุกข์ใจราวกับกำลังบอกให้ทุกสายตาสบจับจ้องมาที่ตัวเธอ

แจ้อคิดว่าเรื่องนี้ไม่มีใครผิด เพียงแค่แต่ละฝ่ายต่างมีวิธีแสดงความรักต่างกัน และการเกลียดชังนั้นง่ายกว่าการทำความเข้าใจเป็นไหนๆ บางทีความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทั้งหมดอาจจะเริ่มต้นมาจากแจ้อเองก็ได้ เหมือนว่าทุกคนรักแจ้อ ถึงได้เกลียดกันและมีแต่ความทุกข์ใจ ก่อนแจ้อจะล้มตาดูโลก อินฮย็องกับยูจินเป็นคู่รักข่าวใหม่-ปลามันอันหวานชื่น ส่วนย่าก็เป็นหญิงชราผู้อ่อนโยนและสุภาพ

เด็กน้อยแสบจุกและจุกในลำคอขึ้นมาเมื่อคิดว่าทำไมต้องเกิดมาสร้างความทุกข์ใจให้ครอบครัวนี้ด้วย ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ เธอคงเลือกจะเป็นเด็กเฉยเมยตั้งแต่แรกแล้ว แต่แจ๊สไม่รู้วิธีเกิดใหม่อีกครั้ง

"มันใช่เรื่องที่ต้องโทรไปร้องไห้ให้ผู้ชายที่ออกไปทำงานหรือไง ถ้ามีลูกชายมาเป็นน้องแกล้งคน ยาก็เป็นคนเลี้ยงให้อยู่แล้วนี่เนอะ"

ย่าน้ำตาคลอ คนที่ร้องไห้คือแม่กับย่า แต่ไม่รู้ทำไมตาของแจ๊สกลับพรำมัวไปด้วยอีกคน ในตอนนั้นเสียงผู้คนคุยอะอะที่แจ๊สฟังไม่รู้เรื่องก็ดังห่างออกไปแล้วโกล์เข้ามา เป็นแบบนี้ซ้ำๆ แจ๊สแบมือแล้วยกขึ้นมาปิดหูทั้งสองข้าง แต่เสียงนั้นก็ยังดังไม่หยุด ณ ตอนนั้นเอง พริบ เบื้องหน้าสว่างจ้าราวกับมีแฟลชสาดเข้ามา จากนั้นก็ค่อยๆ มีดลอย่างเชื่องช้าแล้วกลับมาสว่างตามปกติ แจ๊สเอามือออกจากหูแล้วหันมองดูภายในบ้าน โลกมีบางอย่างที่ต่างไปจากเดิม วอลล์เปเปอร์สีขาวไร้ลวดลายกลายเป็นสีข้าง ผมหยอกของย่าก็สั้นลงด้วย กรอบรูปงานแต่งที่แขวนอยู่โกล์ๆ เต็มในห้องนอนก็หายไป เพดานสูงขึ้นกว่าเดิมนิดหน่อย ทั้งลักษณะเสื้อโค้ตที่อินฮยอกอดทิ้งเอาไว้ โทนสีผ้าม่านกับรูปร่างของพรมสภาพโซฟาที่เคยยุบเป็นพิเศษอยู่เพียงฝั่งเดียวล้วนต่างไปจากเดิม จนเวลาล่วงผ่านมาถึงตอนนี้แจ๊สก็ยังไม่รู้ว่าทำไมข้าวของที่มองเห็นๆ อยู่ดีๆ ก็จำเค้าเดิมไม่ได้ถึงได้เปลี่ยนไป

"ไม่เป็นไร"

เสียงที่ไม่คุ้นเคยเล็ดลอดออกมาจากปากของย่า จะว่าไป
ทรงคั้วกับรืวรอยของหญิงชราที่ต่างไปจากเดิมด้วยเช่นกัน

"คุงย่า ว่าอะไรนะ"

"แค่ไปเกิดใหม่ก็พอแล้ว"

ย่าปิดปากสนิทและมองแจ้งด้วยแววตาล่องลอย ดวงตา
เรียวยาวมีชั้นตาชั้นมา สันจมูกที่สันและคล้อยลงกลับโด่งขึ้น
แขนสองข้างทำท่าราวกับโอบกอดตัวเองไว้แน่น ผิวหนังละลาย
ไหลลงมาเป็นรอยคลื่นราวกับขี้ผึ้ง ก่อนเปลวไฟหลากสีจะแผดเผา
ผิวของย่าดัง ปุดๆ เพียงแค่สามวินาที ไม่สิ แม้จะเป็นเสี้ยวเวลา
ที่สั้นมาก ไม่ถึงหนึ่งหรือสองวินาที แต่แจ้งก็รับรู้ได้ว่านี่ไม่ใช่ย่า
แจ้งอ๊ะเพริบตาปริบๆ ทว่าหญิงชราแปลกหน้าผู้มีเพลิงแผดเผาก็ยัง
คงอยู่เหมือนเดิม

"แกมีโอกาสเกิดใหม่ได้หกรั้ว"

ย่าเผยอริมฝีปากออก ริมฝีปากหลอมละลายเหมือน
เส้นลายลักเย็บตรงข้อมือของเสื้อแจ็กเกตกันหนาว ทันใดนั้นร่างกาย
ของแจ้งก็สั่นสะท้าน ข้อต่อและกล้ามเนื้อขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้
ราวกับถูกเหล็กทิ่มแทง สิ่งนั้นที่ละม้ายคล้ายกับยาย้อยู่ครู่หนึ่ง
แล้วฉลักแจ้งอย่างแรง จากนั้นหญิงชราแปลกหน้าก็หายไป กลับมา
สู่บ้านของแจ้งพร้อมกับย่าในร่างปกติ ลูกสั้มภาระพิมพ์ลายดอกไม้

เล็กๆ บนพื้นหลังสีกรม ผมหัดดลอนบางๆ ของย่า ภาพวาดลายเส้น
ขาดๆ หายๆ ของแจอี้ที่ติดอยู่บนกำแพง กับแสงแดดที่เล็ดลอด
เข้ามาผ่านช่องว่างระหว่างผ้าม่าน ทุกอย่างล้วนตลึงกากลับหัว
แล้วเธอก็หัวทิ่มปักพื้นไปทั้งอย่างนั้น ไม่รู้สึกเจ็บปวด ในวินาทีที่
ความตายเดินทางมาถึง แม้แต่ตอนที่กะโหลกศีรษะแตก แจอี้กลับ
หัวเราะออกมาเพราะฮอร์โมนพลุ่งพล่านในร่างกาย เธอคิดว่า
ทำไมชีวิตช่างไร้ค่าแบบนี้ แล้วโลกก็พบกับจุดจบครั้งแรก

หลังตื่นจากนอนกลางวัน แจอี้กินข้าวผสมซูปสาหร่ายกับแอปเปิล
ครึ่งลูก จากนั้นถึงได้สาธยายชีวิตในชาติที่หนึ่ง แต่เรื่องที่ย่าเปลี่ยนไป
เป็นสิ่งที่ไม่ทราบตัวตนก่อนตายนั้น เธอซำมมันไปได้อย่างซ้ำซ้อน
เพราะจากการลองเล่าให้ฟังในชาติก่อนๆ ทั้งสองคนไม่ยอมเชื่อ
เรื่องนี้ ถึงแม้พ่อแม่ของแจอี้จะเชื่อว่าลูกกลับมาเกิดใหม่ถึงห้าครั้ง
แต่กลับหัวเราะเยาะเรื่องที่ตัวประหลาดทั้งข้อความปริศนาเอาไว้
ในตอนสุดท้าย

"ฉันบอกต้งหลายครั้งแล้วว่ารู้สึกจะตายให้ได้เพราะคุณแม่น่ะ
ฟังที่แจอี้เล่าแล้วฉันคิดขึ้นได้ใช่ไหม ตอนนี่เราต้องหาทางรับมือ
กันนะ พี่ไทรไปบอกคุณแม่หน่อยว่าต่อจากนี้ไปห้ามมาที่บ้านเราแล้ว
ถ้าคิดถึงก็มาตัวเปล่าก็พอ"

อันที่จริงอินฮเยทนทุกข์ด้วยภาวะซึมเศร้าเพราะนิสัยประหลาด

ของแม่สามีที่มาหาได้ตลอดเวลา เช่น เอาอาหารเน่าเสียมายัดใส่ตู้เย็น เปิดดูลิ้นชักในห้องครัว หรือกระทั่งในห้องนอนโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว ยิ่งนานวันก็ยิ่งหนักข้อ เธอไม่ได้เชื่อเรื่องที่ลูกสาวกลับชาติมาเกิด แต่หากเป็นเรื่องจริงขึ้นมา แม่สามีของเธอก็ไม่ต่างอะไรจากฆาตกรเลย อินฮเยหัวร่อนขึ้นมาเพราะสงสัยว่าผู้เป็นย่าจับหลานสาวไปนั่งบนโต๊ะกินข้าวแล้วทำพลาดตกลงมาโดยไม่ระวังได้อย่างไร

"อินฮเย เธอเชื่อที่แจ็พุดทุกอย่างเลยเหรอ เธอฟังเรื่องที่เด็กสี่ขวบเล่า แล้วจะให้ฉันไปพุดให้คนแก่อายุเจ็ดสิบเจ็ดเข้าน้ำใจอย่างนั้นเหรอ บ้าไปกันใหญ่แล้วโลกนี้"

แจ็อนั่งลงบนเก้าอี้โต๊ะกินข้าว เท้ากางมองขณะสองผิวเมียทะเลาะกัน

"ว่าแต่ทำไมไม่มีใครถามหนูเลยล่ะ แต่ก่อนก็มีหนึ่งคนในนี้นึกสงสัยอยู่นะ"

อินฮเยกับยูจินเบนสายตาโกรธเกรี้ยวมาหลังจากได้ยินที่แจ็พุด

"พวกเราถามว่าอะไรเหรอ"

ยูจินถามกลับ

"มีคนหนึ่งเคยสงสัยว่าหนูเข้าใจยาที่ฆ่าหนูได้ยังไงนะ ก็ยากับหนูสนิทกันดีนี่นา หนูกินอาหารที่รสชาติเริ่มเปลี่ยนได้ไม่มีปัญหา

อาบน้ำด้วยกันกับย่า นอนดมกลิ่นตัวกันด้วย ไม่แปลกหรอก"

ยูจินรู้สึกขุ่นลุกกับความเป็นจริงที่ตนไม่อาจเข้าใจได้ แต่ก็
จ้องปากของลูกสาวตาเขม็งด้วยความใคร่รู้อย่างไม่ละอายใจ เหมือน
ความหิวโหยที่สัมผัสได้ในสนามรบ

"แปลกสิ ถ้าที่ลูกพูดเป็นเรื่องจริง ลูกทำตัวแบบนั้นได้ไงกันล่ะ"

อินฮเยถามแทนสามี

"ถ้าจะให้อธิบายเรื่องนั้นก็ต้องฟังเรื่องชีวิตในชาติที่สองแล้วละ
ในชาตินั้นหนูได้เจอสมาชิกใหม่ที่จะมาเปลี่ยนชะตาของพวกเขา
ทุกคนด้วย พร้อมฟังหรือยัง"

แจอีเหยบแก้อ้อแล้วก้าวขึ้นไปยืนบนโต๊ะกินข้าว อินฮเย
กับยูจินส่งเสียงร้อง โอ้ ๆ พร้อมกับยื่นมือเข้ามา

"หนูขึ้นมายืนบนนี่เพราะอยากสบตาพ่อกับแม่นะ ไม่ต้องห่วง
หนูยังไม่ตายตอนนี้อะก พอลืมชีวิตมาเจ็ดครั้ง หนูก็รู้ลางบอกเหตุ
ที่หนูจะตายแล้วละ แล้วก็รู้วิธีแยกว่าใครคือคนที่จะฆ่าหนูด้วย
กว่าหนูจะตายก็อีกนาน"

แจอีนั่งขัดสมาธิพร้อมกับยิ้มให้พ่อและแม่ที่กำลังหาวดกแล้ว

จะรับมือได้ไหมนะ

สำหรับแจ๊แล้ว ตอนกลับมาเกิดใหม่นั้นทรมาณยิ่งกว่าตอนตายเสียอีก เธอสัมผัสถึงวัฏจักรการกำเนิดที่จำไม่ได้ในชาติที่หนึ่งอย่างแจ่มแจ้ง ในตอนที่มดลูกหดตัวลงพร้อมกับดันเธอออกมาจากช่องคลอดแคบๆ แจ๊เจ็บเหมือนผิวหนังโดนฉีกเป็นชั้นๆ รวากับทั้งตัวถูกห่อหุ้มด้วยฟิล์มถนอมอาหาร แจ๊ทุรนทุรายโผล่หัวออกมาแล้วพลิกตัว จากนั้นหมอกก็จับรักรั้วทั้งสองข้างเอาไว้ และดึงเธอออกมาสู่โลกประหนึ่งดึงหัวไข่ไก่ขึ้นมาจากดิน เธอแสบตา หนาวจนตกใจ และก่อนถุงลมปอดจะขยายออกเต็มที่ แจ๊รู้สึกเจ็บหน้าอกรวากับถูกฟัน

"เวลาเกิดแก่นาฬิกาห้านาที คุณแม่คิมอินฮเยคะ น้องแข็งแรงครบถ้วนดีคะ เดี่ยวเย็บแผลบริเวณช่องคลอดอีกไม่กี่เข็มแล้วจะย้ายไปห้องพักฟื้นนะคะ ไม่ต้องกังวลคะ เย็บแผลไม่เจ็บสักนิดเลยคะ"

ทันทีที่ได้ยินชื่อคิมอินฮเย แจอีก็ตกใจสะดุ้งโหยงแล้วร้องไห้จ้าออกมา เพราะชนลูกชนชั้นที่แม่ในชาติที่แล้วกับแม่ในชาตินี้ใช้ชื่อเดียวกัน ชาติที่แล้วเธอตายก่อนจะได้เรียนรู้ตัวอักษร เลยไม่ได้คิดว่าชื่ออาจจะสะกดต่างจากแม่ในชาติที่แล้ว หรือไม่ก็เป็นคนชื่อซ้ำกันเท่านั้น

"คุณแม่ ลองให้ผมดูหน่อยนะคะ"

พยาบาลจับแจอีล้างตัวด้วยน้ำอุ่น พันผ้าห่อตัวแน่น แล้ววางลงข้างๆ ออกของอินฮเย อินฮเยคลายเชือกที่ผูกชุดผ่าตัดออกด้วยความช่วยเหลือของพยาบาล ควักจุนมออกมาก่อนจะดันใส่เข้าไปในปากของแจอี

"โห จุนมดีมากๆเลย คงให้ผมได้สบายเลยคะ"

พยาบาลเอ่ยชม จุนมกลมใหญ่ราวกับผลองุ่นซึ่งเคยเป็นปมด้อยของอินฮเยอยู่พักหนึ่งกลับเหมาะแก่การให้ผมเอามากๆ เมื่อแจอีดูดจุนมในปาก เธอก็มั่นใจเลยว่าแม่ในชาตินี้คืออินฮเยผู้เป็นแม่ในชาติที่แล้ว ทั้งขนาดและสัมผัสของจุนมที่เคยดูดทุกวัน จนถึงวันเกิดอายุสองขวบ กลิ่นเฉพาะตัวที่อบอวลช่วงรักแร้ และ

รสนานนั้นม ทั้งหมดคลายความสงสัยที่มี

สิ่งที่แจ๋ไม่ชอบที่สุดในระบบการกลับมาเกิดใหม่นี้คือเธอ จำทุกช่วงเวลาได้ชัดเจนทุกครั้ง เพียงเจ็ดชั่วโมงหลังลืมตาดูโลก แจ๋ก็พบยาผู้เป็นศัตรูในชาติที่แล้ว ยาသူสาวและพุดน้อยกว่าที่เธอจำได้ นิดหน่อย ยาล้างมือที่อ่างล้างหน้าอยู่คู่หนึ่ง ทาเจลฆ่าเชื้อ ก่อนจะ อุ้มหลานสาวแนบไว้กับอก ถึงแม้ว่ายาจะอุ้มเขานั่นมที่เพิ่งดื่ม เข้าไปไม่นานนี้ออกมา แต่สิ่งที่เด็กแรกเกิดพอจะทำได้ตามใจนึก ก็มีแค่การร้องไห้จ้าออกมาเท่านั้น

"พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ที่ทรงมอบเด็กคนนี้ให้เป็นของขวัญแก่ครอบครัวเราที่พระองค์ทรง เรียกและเลือกเอาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก ลูกเชื่อว่าพระองค์จะช่วย ให้พวกเราเป็นครอบครัวที่มีความสุข เปี่ยมล้นไปด้วยความโชคดี ขออธิษฐานวิงวอนในนามของพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน"

แจ๋ทำหน้าที่ดาบุดั้งเหมือนตุ๊กตาชาดานแล้วร้องไห้ออกมา ทว่าผู้เป็นย่ากลับหัวเราะอย่างอ่อนโยนราวกับเป็นหมอมือที่กำลัง ไล่ปีศาจร้าย และหลังหยาดน้ำตาแห่งความปิติออกมา ภาพของย่า ที่แจ๋จำได้แม่นคือภาพปีศาจนัยน์ตาว่างเปล่า ผิวหนังโหลย้อย ลงมาเหมือนน้ำตาเทียน ถ้าเทียบกับสิ่งที่ไม่ทราบตัวตนซึ่งเคยเสนอ โอกาสมีชีวิตทั้งหกครั้งให้ ย่าคนนี้ช่างแสนอ่อนโยนและเศร้าสร้อย

"ถ้าพ่อผิวเธอยังอยู่ เขาน่าจะเอ๋ยปากให้ฉันช่วยดูแลตอน

คลอดเองเลยละ คงจะบอกให้ฉันคอยดูแลเธอ ส่วนตัวเองก็ไป
เอาอกเอาใจหลานคนเดียว จะว่าไป สายรัดข้อเท้าของโรงพยาบาล
มันดูแปลกๆ อยู่นะ"

แจอีรู้สึกตัวว่ามีบางอย่างผิดปกติไป คนที่เอากางเกงใน
เพื่อนอีมาใส่ไว้ในกระเป๋ายาก็คือปู่ หรือว่าท่านจะเสียไปในระหว่าง
ที่เธอตายกันนะ ถ้าอย่างนั้นหรือว่าร่างที่เธอกลับมาเกิดใหม่คือ
ร่างของน้องตัวเอง น่าสับสนเสียจริง

หลังจากนั้นสามวัน แจอีก็ได้ชื่อว่าแจอี

ถ้าไม่ได้ตั้งชื่อน้องตามพี่สาวที่เสียชีวิตไปแล้ว หมายความว่า
แจอีก็คือแจอีนั่นเอง ช่วงที่อยู่ศูนย์ดูแลหลังคลอด ผู้เป็นย่าที่มา
เยี่ยมทุกสองวันก็พูดแต่เรื่องที่รุ่นหนูเสมอ

"ที่แรกก็นึกว่าเป็นเจ้าชาย ที่ไหนได้ เป็นเจ้าหญิงเธอคะเนี่ย
ที่ชื่อมือเขียนว่าทารกเพศหญิง ย่าตกใจหมดเลยคะ เด็กแรกเกิด
ทำไมถึงมีผมเยอะขนาดนี้ละ คิ้วก็ดำปึ่ ยูจินไม่เห็นจะเป็นแบบนี้
เธอแต่งเข้าบ้านมาพัฒนาหน้าตาให้บ้านเราแท้ๆ เลย น่าเอ็นดูจังเลย
คุณหนูของย่า ถ้ามีอะไรห้อยมาด้วยสักร้านจะดีมากมายนะ โอ๊ะๆ
ไม่ชอบเหรอ กลัวที่ยายแกล้งมาแอบมองอยู่ได้เหรอ เข้าใจแล้ว
ย่ากลับบ้านไปถักถุงเท้าให้หนูดีกว่า แต่ยานึกว่าหนูจะเป็นผู้ชาย
เลยซื้อไหมพรมสีฟ้ามานะลิ"

ผู้เป็นย่าวางหลานสาวลงบนเปลแล้วเตรียมตัวจะกลับออกไป
"นี่ อินฮเย อันนี้นะ ไม่ได้มากมายอะไรนักหรอก เอาไว้
จ่ายค่าใช้จ่ายของที่นี่ แล้วถ้าเหลือเธอก็เอาไปซื้อต็อกกินนะ ยังสาว
ยังแล้ ปีน้าก็รับมีอีกคนสิ"

ย่ายัดซองเงินใส่ไว้ใต้หมอนของแม่ด้วยความไวราวสายฟ้าแลบ
ก่อนจะหนีออกไปจากห้อง อินฮเยคับแค้นใจที่ยูจิน สามีของตน
เป็นลูกชายคนเดียวในวันทีสี่ของตระกูล

ก่อนแต่งงาน ทางบ้านของอินฮเยไม่ชอบพ่อแม่สามีผู้เป็นม่าย
แม้จะหวังที่ลูกจะแต่งงานเข้าบ้านสามี เพราะหากในอนาคตแม่สามี
เกิดป่วยขึ้นมา อินฮเยซึ่งเป็นลูกสะใภ้ก็ต้องรับหน้าที่ดูแลไปโดย
ปริยาย เรื่องดูแลผู้ป่วยนั้นยังอีกยาวไกล แต่พอเอาเข้าจริงๆ แล้ว
เท่าที่อินฮเยได้รู้จัก แม่สามีกลับป่วยเป็นโรคนิสัยอ่อนโยน ยูจิน
เปลี่ยนไปประจำกองหน้าของกองรักษาด่านทั่วไป¹ จึงกลับมาบ้าน
แค่อาทิตย์ละครั้ง คนที่คอยช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในบ้าน คอยไป
ตามนัดตรวจก่อนคลอดเป็นเพื่อนลูกสะใภ้แทนลูกชายที่ไม่ว่าง
โดยไม่ปริปากบ่นก็คือแม่สามี ทั้งยากุยชายเกาหลีหรือยาฝัก
ที่ขั้นตอนทำยุ่งยาก ซุปเนื้อตุ๋นที่ต้องเคี่ยวเป็นเวลานานถึงจะมี

¹ General Outpost (GOP) หมายถึง ด้านหน้า หรือจุดตรวจ ใช้ในการรักษาความปลอดภัย
และเฝ้าระวังพื้นที่แนวหน้า

สี่ขาซุนได้ที่ อีกทั้งญอกก็มันฝรั่ง² หรือราตาตูย³ ที่ไม่เคยเห็น และไม่เคยกินที่ไหนมาก่อน แม่สามีก็ฝึกจากหนังสือสอนทำอาหาร แล้วทำใส่ไว้ในตู้เย็นบ้านลูกชาย หมอกก็ยืนยันจนถึงช่วงท้ายๆ ของการตั้งครรภ์ว่าเด็กเป็นลูกชาย แต่สุดท้ายก็พูดเชินๆ ในสัปดาห์ที่สามสิบห้าว่าเป็นเจ้าหญิง จนกระทั่งวันที่แจ้อออกมาลืมตาดูโลก อันสยกับยูจินก็ยังไม่ได้บอกความจริงเพราะกลัวผู้เป็นแม่จะผิดหวัง ด้วยเหตุนี้ในการพบกันครั้งแรก เพศทหารบนป้ายโรงพยาบาลที่ติดอยู่บนข้อเท้าของแจ้อจึงทำให้ผู้เป็นย่างงวย

ยูจินตะหนัผากเย็นๆ ของตัวเอง สิ่งที่แจ้อพูดเป็นเรื่องจริงทั้งหมด ช่วงที่แม่ของเขาหรือย่าของแจ้อเริ่มมีนิสัยเกรี้ยวกราดขึ้นนั้น เป็นช่วงราวๆ วันเกิดอายุสองขวบของแจ้อ เรื่องที่ชอบพูดซ้ำซากให้มีลูกคนที่สองนั้นก็เรื่องหนึ่ง ทว่าแม่ยังเข้ามาก้าวก่ายเรื่องในบ้านกับการเลี้ยงลูกอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน อีกทั้งยังมีปากเสียงกับเพื่อนบ้านเป็นระยะอีกด้วย อันสยอาจจะดูไม่ออก แต่หมูนี่เขาเห็น แม่มือสั้นจนทำเครื่องเคียงหก

"แม่ฉันสมมงเสื่อมนี้เอง"

ยูจินจ้องมองนิ่งๆ หวังให้แจ้อตอบกลับมาว่าไม่ใช่

² Gnocchio แป้งพาสตาอิตาลีชนิดหนึ่ง มีส่วนผสมหลักเป็นแป้ง ไข่ และมันฝรั่ง

³ Ratatouille สตูว์ผักสดฝรั่งเศส เป็นอาหารพื้นเมืองทางตอนใต้ของประเทศฝรั่งเศส

"ใช่ สมอมเสื่อมกลุ่มโรคอัลไซเมอร์ ตอนชาติที่สองหนูคอยสังเกตอยู่เลยรู้ล่ะ หนูเคยไปเกี่ยวกับยาที่อิมจินกัก⁴ กันสองคน แล้วก็พลัดหลงกันใช่ไหม จริงๆ แล้วคนที่หลงหายไปตอนนั้นไม่ใช่หนู แต่เป็นยาต่างหาก ตอนอยู่ในพย็องฮวาแลนด์⁵ หนูละสายตาแค่แป็บเดียวยาก็หายไปแล้ว คิดว่ารอเดี๋ยวเดี๋ยวคงกลับมา แต่หายจ้อยไปเลย พอหนูคิดว่าจะเดินหาด้วยขาสั้นๆ นี่ไม่ได้แล้ว ถึงได้ไปที่สำนักงานนั่นแหละ เขาบอกว่ายาเดินอยู่ที่ทางรถไฟคนเดียว โชคดีที่ไม่ได้ขึ้นรถไฟไป พอได้เห็นหนูก็โมโหแล้วถามใหญ่เลยว่า ปลอยมือยาทำไม ใช่ไหมล่ะ"

นั่นทำให้แจอีได้รู้ว่าบางครั้งก็มีผู้ใหญ่ที่อ่อนแอกว่าเด็กเล็กๆ อยู่ด้วย ในชีวิตทั้งหกชาติของแจอี หญิงชราคนนี้อยู่แต่ในโรงพยาบาลตลอด เข้าพักที่สถานพักฟื้น และเสียชีวิตด้วยโรคปอดอักเสบที่นั่น มีโชคติดอยู่แค่สองเรื่องคือ ยาไม่ได้ป่วยนานกับกลับมานิสัยอ่อนโยนเหมือนแต่ก่อนหลังจากฉีดยา

"น่าจะบอกกันตั้งแต่เนิ่นๆ สิ จะได้..."

ยูจินทำท่าจะร้องไห้

⁴ Imjingak สวนสาธารณะริมแม่น้ำอิมจิน ตั้งอยู่ใกล้แนวแบ่งเขตเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ ภายใต้มทั้งสวน อนุสรณ์สถานสงครามเกาหลี ร้านอาหาร จุดชมวิว สวนสนุก และสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ อีกมากมาย

⁵ Pyeonghwa Land สวนสนุกที่อยู่ในอิมจินกัก

m e m o

Copyright

죽지 않고 어른이 되는 법

ถ้าได้เกิดใหม่ ขอฉันเป็นผู้ใหญ่สักครั้ง

เขียน คังจีย็อง

แปล วิลลาสินี ขวาลรติกุล

ออกแบบปก THANI

บรรณาธิการต้นฉบับ สุชนา ชุณหะนันท์

พิมพ์ครั้งที่ 1: ตุลาคม 2568

ราคา 365 บาท

Original Title: 죽지 않고 어른이 되는 법 by 강지영

HOW TO BECOME AN ADULT WITHOUT DYING by Kang Jiyong

Copyright © 2024 Kang Jiyong

Thai Translation Copyright © 2025 Nanmeebooks Co., Ltd.

ALL RIGHTS RESERVED

This translated edition was published by arrangement with Kyobo Book Centre Co., Ltd.
through Shinwon Agency Co., Ltd.

This book is published with the support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

คัง, จีย็อง.

ถ้าได้เกิดใหม่ ขอฉันเป็นผู้ใหญ่สักครั้ง. -- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.

304 หน้า

1. นวนิยายเกาหลี. I. วิลลาสินี ขวาลรติกุล, ผู้แปล. II. thani, ผู้วาดภาพประกอบ.

III. ชื่อเรื่อง.

895.73

ISBN 978-616-04-7348-9

เพลตและพิมพ์ที่ ที เอส อินเทอร์เน็ต โทร. 0-2174-6055

จัดพิมพ์โดย ลุมิ พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

f LUMI Publishing @lumi_publishing 📧 LUMI_Publishing 📧 lumi_publishing

ประธานบริษัท	สุวดี จงสถิตยวัฒนา
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร	คิม จงสถิตยวัฒนา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์	สุภาวรัตน์ ภูไทรรัตน์
บรรณาธิการที่ปรึกษา	เชื้อยจิตร นูนาค
บรรณาธิการบริหาร	สุวพันธ์ ชัยปัจฉา
บรรณาธิการเล่ม	พิมพ์ชนก กุศลลาภภาพ
พิสูจน์อักษร	พิรักษ์ สมสกุล
ศิลปกรรม	จิณณ์พิชญานนท์ ไชยมะโน
กราฟิก	ธีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร
ประสานงานการผลิต	เดวลักษณ์ ประเสริฐพานิช
	จรัสศรี พรหมเทพ

จัดจำหน่ายโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com

www.nanmeebooks.com

www.facebook.com/nanmeebooksevents

f LUMI Publishing

@ lumi_publishing

@ LUMI_Publishing

lumi_publishing

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ นานมีบุ๊คส์

☎ 0-2662-3000 na 1

f Nanmeebooks Events

💡 @nanmeebooks

● www.nanmeebooks.com